

In jouw huis

Het is een bekend verhaal. De kleine tollenaar die Jezus wil zien, maar belemmerd wordt door zijn postuur. Hij is inventief en klimt in een boom om een glimp op te vangen van de rabbi waarover zoveel gesproken wordt.

Toen ik het verhaal pas weer las, moest ik denken aan de kerk. Bij mijn bezoek aan kerkenraden ben ik vaak onder de indruk van wat mensen allemaal doen voor hun gemeente, zowel ambtsdragers als andere gemeenteleden. Ze zijn met aandacht bezig in het pastoraat, ze zoeken met enthousiasme wegen om met de jeugd op pad te gaan, ze zetten zich in voor mensen die buiten de boot dreigen te vallen, ze verdiepen zich in de Schrift en vertolken het evangelie middels de preek, de liturgie en de gebeden.

Tijdens die gesprekken wordt ook regelmatig de vraag gesteld: hoe krijgen we de mensen weer meer betrokken bij de kerk? Hoe krijgen we ze weer binnen? Daarmee doelt men meestal op de zondagse eredienst. Daar klopt tenslotte het hart van de gemeente: in de ontmoeting met de Levende Heer en in de ontmoeting met de ander.

Ik onderstreep de centrale plek van de eredienst. De gemeente die trouw samenkomt. Het doet me denken aan kloosterlingen die dag in dag uit - soms wel zes keer per etmaal - de Psalmen zingen en stilte zoeken. Het is goed om dat vol te houden. Niet alleen tot opbouw van je eigen geloofsleven, maar ook ten dienste van de wereld. Want de gebeden blijven niet hangen tussen de muren en achter de gesloten deuren. We mogen erop vertrouwen dat God

de voorbeden van zijn gemeente hoort en dat mensen gezegend door de Geest hun weg gaan. Als levende getuigen.

Ik wil er ook wat naast zetten. Het Evangelie klinkt niet op één afgebakend moment in de week. Dat laat Lucas 19,5 mooi zien: *“Toen Jezus daar langskwam, keek Hij naar boven en zei: Zacheüs, kom vlug naar beneden, want vandaag moet ik in uw huis verblijven.”* Jezus zegt niet: *“Zacheüs, ga je mee naar de tempel?”*, nee Hij wil in zijn huis verblijven. Zijn vertrouwde plek, met zijn vrienden en zijn dagelijkse besognes. Met zijn mooie kanten en zijn schaduwkanten.

De roeping van de kerk ligt in de wereld, zoals ook Christus in de wereld gezonden is. Ik herken bij mezelf en anderen de neiging om vooral vanuit ‘buiten naar binnen’ te denken en minder van ‘binnen naar buiten’. Ga naar buiten, daar waar mensen zijn. Luister naar het ‘ritselen van de Geest’ in hun dagelijkse leven. Dat kan in een inloophuis zijn, bij de moestuin rond de kerk, aan tafel in het dorpscafé waar de dominee elke vrijdagmiddag zit etc. Plekken en momenten creëren waar je elkaar kunt ontmoeten en aandachtig kunt luisteren. Luisteren naar wat jonge mensen beweegt in deze tijd waarin veel van hen geëist wordt. Luisteren naar de eenzaamheid en vervreemding die ouderen kunnen ervaren in onze digitale tijd. Luisteren naar mensen die zich niet gezien voelen en antwoorden zoeken in complottheorieën. Luisteren, goed luisteren... en daar buiten kerk zijn.

*Zolang de mensen woorden spreken,
zolang wij voor elkaar bestaan,
zolang zult Gij ons niet ontbreken,
wij danken U in Jezus' naam.*